

[Arnth Jensen.]

tager, at til en saadan Ændring kan mit Parti ikke gaa med.

Derimod har Amtsskolekonsulenterne et andet Krav, som de med Rette kan stille, ikke til Rigsdagen, men til den højtærede Minister, nemlig en anden Fortolkning fra Ministeriets Side af Lovens § 17, en Fortolkning, som ikke gør dem fremmede og hjemløse i deres egen Skole og deres egen Skolekreds, men en Fortolkning, som giver dem Ret til at undervise i deres egen Skole, og som giver dem Ansvar for den Skole, der er deres. Hvis Ministeren vil give dem denne Ret, er efter vor Mening Spørgsmaalet løst, og løst paa den for alle Parter bedste Maade, ja, endogsaa paa en Maade, som genforener disse udmærkede Lærere med deres Skole og Skolekreds, og jeg føjer til, at samtidig indfrier den højtærede Minister de Løfter, som var Forudsætningen for, at Loven overhovedet blev vedtaget i 1933. Jeg tror, Ministeren derigennem vilde gøre en Velgerning, ikke blot mod Amtsskolekonsulenterne og deres Skolekreds, men mod hele Folkeskolen. Amtsskolekonsulenterne skal jo være vejledende og raadgivende, og det gælder ikke blot med Hensyn til Skolebygninger og Skoleordninger — jeg maa for Resten sige til den højtærede Minister, at her synes jeg, Vejledningen har glippet adskillige Steder for Amtsskolekonsulenterne —, men de skal ogsaa være Vejledere rent undervisningsmæssigt for de Lærerkrafter, som ønsker det. Nu ved Ministeren jo bedre end nogen anden, hvor meget nyt der dukker op paa Skolens Omraade, og for at være den rette Vejleder maa Konsulenten sætte sig ind i det. Som hans Stilling er nu, kan han meget vel gøre det rent teoretisk, men det gamle Ord, at den, der har Skoen paa, ved bedst, hvor den trykker, gælder i Sandhed netop her. Den, der har den teoretiske Viden i Forbindelse med den praktiske Kunnen, er den rette til at vejlede, og først naar noget nyt er gennemprøvet i Praksis, kan det bedømmes paa den rette Maade. Derfor siger jeg til den højtærede Minister: Lad for Skolens Skyld Konsulenterne atter faa Plads i deres egne Skoler!

Nu ved jeg jo fra Forhandlingerne i forrige Samling, at Ministeren vil svare, at Arbejdet særlig efter Folkeskolelovens Vedtagelse er saa stort, at det ikke lader sig

gøre for Konsulenten ogsaa at undervise i sin Skole. Denne Paastand vil jeg bestride. Loven om Folkeskolen skal jo nu for det første være gennemført i Løbet af nogle faa Aar, medmindre da Ministeren agter at forelægge Forslag om dens Udsættelse — og i saa Fald skal Ministeren ikke høre ilde fra vor Side —, men i hvert Fald hører dette Arbejde op i Løbet af nogle faa Aar. Nu ved jeg nok, at det er de nuværende Amtsskolekonsulenter, der skal tage Jobbet, men selv om 15 Skoler i et Amt ønsker Vejledning samme Aar, er der dog 300 Dage at tage af, og hvis jeg kender Forholdene paa Landet ret, er der ingen, hverken Kommunalbestyrelser eller Skolekommissioner, der vil se surt til Amtsskolekonsulenten, selv om han, hvis han kaldes derud, først kommer til dem om Eftermiddagen, ja, de tager saamænd ogsaa gerne imod ham om Aftenen, om det skal være. Derfor er der ikke det fjerneste til Hinder for, at Konsulenten hver Dag, eller blot 4 Dage om Ugen, kan tage de allerbedste Undervisningstimer, nemlig Morgentimerne, i sin Skole og derefter frisk og oplagt starte sin Bil og drage ud til Forhandling eller Vejledning for saa at vende hjem igen, ladet med nye og frugtbringende Indtryk. Saa kan han netop, som det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen engang saa træffende har sagt, være som Honningbien, der flyver fra Blomst til Blomst og samler Honning, som den fører med hjem til Kuben. Saa kunde netop de skønne Ønsker og Løfter opfyldes, som har været fremme Gang paa Gang med Hensyn til Amtsskolekonsulentstillingen; og hvis Skoledirektionen lægger mere Arbejde paa Amtsskolekonsulenternes Skuldre, end Forudsætningerne for deres Virksomhed var, ja, saa er det Centraladministrationens Pligt at gøre opmærksom paa det og ændre netop dette Forhold. Men vil den højtærede Minister ikke gaa den Vej, som jeg har paapeget som den bedste Vej, ja, saa maa vi beklage det — det er jo Ministeren, der i Kraft af Flertallet har Magten —, og saa maa vi prøve at finde andre Veje til at afhjælpe de ogsaa efter vor Mening beklagelige Forhold for de Skolekredse, der er udsat for de hyppige Vikarskifter. I dette Ønske mødes vi med Ministeren, men vi maa mene, at naar Ministeren gennem det forelagte Forslag søger at raade Bod paa denne Ulempe